

Ernesto coby „národní revolucionář“ v polovině 80. let.

Autor: Karel Veliký

O Ernestovi se toho český čtenář z domácí i překladové literatury zatím příliš nedozví. Kterýsi sovětský autor ho kdysi zmínil coby zakladatele „praporů smrti“, *Národní myšlenka* před lety psala, že „španělská Nueva Europa ústy svého vůdce Ernesta Mily odmítá demokracii a egalitarismus a prosazuje důsledný hierarchický model inspirovaný doktrínami Julia Evoly“, americký „revolverový“ žurnalista mu pak – dosti pochybně – připsal tuto větu: „Západní společnost je jako diamant. Ten je velice tvrdý a téměř nerozbitný. Ale vyvinete-li dostatečně silný tlak na přesně vypočtené místo, pak pukne.“ 1]

I těchto pár řádků však stačí, abychom o tomto muži chtěli znát víc. Hlavním zdrojem nám bude španělská *Metapedia*. Ta udává, že Ernesto Milá Rodríguez se narodil v roce 1952 v Barceloně a „je španělským politickým bojovníkem, redaktorem a spisovatelem“. Do politické činnosti se vrhl v roce 1968, v sedmnácti. Od té doby působil v celé řadě organizací, skupin i kroužků. Aktivní je podnes.

Sám své doktrinární pozice dělí do tří období: na „historické“ (národně-socialistické, falangistické) v letech 1968 až 73, „národně-revoluční“ („třetí cesta“ jako taková) z let 1973 až 83 a „tradicionálně-novopravicové“ od roku 1984 po dnešek, přičemž tradiční myšlení dle svých vlastních slov chápe jako „vnitřní pohon“ (od roku 1985 prý cvičí zen), kdežto novopravicové jako „vnější perspektivu“ a nástroj kulturně-politické analýzy. Počátkem 90. let, po zhroucení rozdělené Evropy, na několik let politickou frontu sice opustil, avšak již v roce 1999 se vrátil (podobně jako G. Faye s „archofuturismem“), aby pomáhal bránit evropskou identitu před přívalem alogenních přistěhovalců.

Shromáždění Fuerza Nueva v roce 1978. Pro Ernesta a jeho kamarády - „politické partyzány“ - byli tyto stoupenci Blase Piñara příliš konzervativní, příliš staří a příliš měkkí.

Reputaci, kterou si koncem 70. let vydobyl v prostředí národně-revoluční mládeže, stvrdil, když v roce 1980 vedl útok tvrdého jádra Frente de la Juventud („sekce“ C a Z inspirované Codreanovými „echipele mortii“ čili „eskadrami smrti“) proti pobožce Unie demokratického středu v Barceloně. 2] Aby se vyhnul policejnímu a soudnímu stíhání, odejel za hranice. Nejprve do Paříže, kde byl však ještě téhož roku zatčen pro obvinění z účasti na pumovém atentátu na synagogu v ulici Copernic, na němž se podle tehdejších spekulací měli vedle Palestinců podílet i „nacifašisti“. Toto obvinění nebylo vůbec možné prokázat, takže „jefe“ Ernesto byl odsouzen jen na tři měsíce nepodmíněně za držení nepravých dokladů.

Po propuštění zmizel na dva roky do Jižní Ameriky, kde se sblížil s Italem Stefanem Delle Chiaiem (ex-Avanguardia Nazionale), což stačilo, aby byl považován za španělského prominenta nadnárodní „černé sítě“ (šp. „tramas negras“). Při pokusu o tajný návrat do Španělska byl v roce 1983 znovu zatčen a odsouzen za svou poslední „acción directa“ na dva roky nepodmíněně, z nichž odpykal čtrnáct měsíců. A právě ve vězení „konvertoval“, zřejmě i pod Stefanovým vlivem, definitivně k tradicionalismu. Zde se začíná druhá fáze jeho proslulosti - coby překladatele, nakladatele a nakonec i spisovatele.

Po odchodu z „klauzury“ totiž založil časopis *Revista DisindeciaS*, dále nakladatelství Ediciones Alternativa a spolu s Enriquem Morenem a Juanem Colomarem výše zmíněné sdružení Nueva Europa. Vydali několik Evolových knih a Ernesto prohluboval svou erudici v oblasti hermetismu (již v roce 1979 se podílel na publikaci *Thule. La cultura de la otra Europa*). Po zmíněné pauze, kdy napsal několik naučně-populárních prací na nejrůznější témata (o Gaudím a o své milované Barceloně, o Dalím, o Meyrinkovi, vše z esoterického hlediska), k nim v rámci jiných iniciativ přibýly tituly Alaina de Benoista, Guillaumea Fayeho či Dominiqua Vennera, hlavních představitelů francouzské nové pravice (*Mañana el Decrecimiento, El Archeofuturismo, Por qué combatimos?, Baltikum* aj.).

„Přihlásit se k válečnictví, oživit tradici, znovuvytvořit budoucnost!“ Ernesto Milá dnes.

V roce 2007 založil časopis *IdentidaD*, který vycházel v poměrně vysokém nákladu 10 tisíc kusů a byl k dostání i v běžných novinových stáncích. 3] Během čtyř let vyšlo pětatřicet čísel, avšak běžní „noví Španělé“ zůstali vytrvale lhostejní. Ve stejném roce, kdy tento časopis začal vycházet, vstoupil Ernesto Milá do strany *España 2000* a o tři roky později překvapil odborným periodikem *Revista de Historia del Fascismo*, které loni dosáhlo počtu bezmála padesáti čísel. Rozsah příspěvků sahá od tzv. „přefašismů“ přes „historické fašismy“ po „neofašismy“ z různých koutů světa. Současně vede osobní blog *Infokrisis*, kde se zabývá širokým vějířem témat (vnitřní a zahraniční politika, geopolitika, ekonomika, imigrace, terorismus, konspirační teorie, esoterismus, kinematografie, cestování...).

Obálka Ernestových „ultrapamětí“.

Z řady autorských knih z poslední doby musíme vyzvednout především dvoudílné, sedmi set stránkové *Ultramemorias* neboli Ernestovo „pikareskní líčení 40 let španělské krajní pravice“, jak zní podtitul. S odstupem, sebekriticky, ba ironicky popisuje svou zkušenost s tímto prostředím. O čemž svědčí už názvy kapitolek o zvláštních typech, z nichž alespoň jeden se prý zaručeně vyskytne v jakékoli komunitě radikální pravice: „El camarada alcoholizado“, „El camarada delincuente“, „El camarada maricón“ (buzík), „El camarada chivato“ (práskač). Jako celek tyto paměti však zjevně nabízejí vhled, o jakém se „akademikům“ zvenčí polit-kateder ani nesní. Lze tedy vážně litovat, že takto rozsáhlá a zároveň úzce zaměřená kniha u nás patrně nikdy nenajde vydavatele. Nepatrně, ale přece jenom víc šancí má v tomto ohledu dvojice knih *Milicia I* a *Milicia II*, kde autor shrnuje a vykládá evropskou válečnickou a vojenskou tradici od kořene „vía del guerrero“ a jejích principů a hodnot (čest a věrnost, obětavost, oddanost, přímost a jasnost stylu /ve vystupování: řeči, chování, oblékání/, neoblomnost, ráznost, smysl pro spravedlnost atd.) v proměnách času.

Poznámky:

1] M. N. Filatov – A. I. Rjabov, *Fašismus osmdesátých let*, Praha 1985, str. 297; Jarosław Tomaszewicz, „Třetí cesta: o genezi národně-revolučních skupin“, v: *Národní myšlenka* 3/2004 str. 19; Martin A. Lee, *Bestie se probouzí*, Praha 2004, str. 400.

2] Nutno mít na paměti, že Španělsko přelomu 70. a 80. let bylo v revoluční situaci. Ještě nebylo definitivně rozhodnuto o jeho směřování a byly prováděny pokusy jeho vývoj k demokracii zvrátit. A politické násilí bylo důležitým prvkem destabilizace teprve se ustavujícího systému. K tomu alespoň stručně – Ecce Homo – pokus o vojenský puč ve Španělsku roku 1981. Uvedené síly přitom měly podporu u nemalé části obyvatelstva. Např. 20. 11. 1980 byla v Madridě zorganizována demonstrace proti další liberalizaci režimu za účasti 100 tisíc lidí. Obdobná manifestace proběhla v květnu téhož roku v Barceloně, další v Grenadě atd. Na druhou stranu je dobré vědět, že i ve Frankově Španělsku byla činnost takové *Partido Español Nacional Socialista* (PENS), do níž Milá vstoupil jako sedmnáctiletý mladík, v podstatě nelegální – povoleny byly jen státní organizace a i falangistické *Círculos Doctrinales José Antonio* byly konzervativně-liberálním Frankovým režimem posledního desetiletí pouze trpěny.

3] *Identidad* (Rivista independiente contra el pensamiento único y lo políticamente correcto). Nezaměňovat s několikajazyčnou italskou revue *Identità* (Rivista Europea di Cultura Politica) Salvatora Francii (ex-Movimento Politico Ordine Nuovo) z let 2004–2010.